

[Bækgaard.]

er der for mig i første omgang 2 spørgsmål, der melder sig i den forbindelse, nemlig: hvad er årsagen til lovforslaget, og hvad nytte er det til?

Med hensyn til det lovforslag, vi har til behandling her, er det sidste spørgsmål for mig at se det letteste at svare på, for enhver ved jo, hvilken gavn og nytte vi har af elektricitet, og det inden for alle dele af vort samfund. Det er måske også den viden, der har gjort sit til, at der, om jeg så må sige, er gået et lys op for den højtærede finansminister, som stiller en energiskat i udsigt.

Med hensyn til det andet spørgsmål: årsagen til dette lovforslags fremsættelse, så står lovforslaget for mig som et bevis på en uheldigt ført økonomisk politik, idet det beviser, at vi ikke selv i tide har opsparet midler til at kunne ordne vore egne forhold. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede medlem hr. Stæhr Johansen har ret i sine betragtninger om, at lovforslaget i overvejende grad tager sigte på udenlandske lån.

I det økonomiske sekretariats oversigt over statsfinanserne i november 1964 kan man på side 7 læse, at pr. 31. marts 1964 havde staten en udenlandsk gæld på 1.470 mill. kr., hvoraf de 424 mill. kr. var genudlånt til elværkerne. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvordan statens lånemuligheder i udlandet ligger, men man får uvilkårlig den tanke, at skal elværkerne herefter have nye lån, må de selv klare det; staten kan ikke hjælpe mere. Jeg synes, det er en falliterklæring fra samfundets side, og jeg vil gerne spørge, om de 424 mill. kr., som elværkerne allerede har lånt gennem staten i udlandet, skal have en anden status, såfremt dette lovforslag vedtages.

Angående de forskellige paragraffer skal jeg ikke gøre betragtninger; de ville i det væsentlige blive gentagelser af, hvad tidligere ærede ordførere allerede har sagt. Jeg kan imidlertid sige, at mit parti ønsker ikke på nuværende tidspunkt at tage stilling til lovforslaget, men vil indtrængende anmode den højtærede indenrigsminister om at snakke med sin kollega finansministeren om at føre en mere opsparingsvenlig politik, så vi i videst muligt omfang selv kan finansiere vore elværker.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup):

Jeg vil gerne takke de ærede medlemmer hr. Ditlevsen, hr. Skytte og hr. Arne Larsen for den ubetingede tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Den tak, jeg vil rette til det ærede medlem hr. Johan Philipsen, kan jo ikke vedrøre partiet venstres stilling, men derimod den tale, det ærede medlem holdt, hvori det ærede medlem meget klart og logisk argumenterede netop for det foreliggende lovforslag, og jeg forstår, at bemærkningerne i det væsentlige var henvendt til venstres folketingsgruppe. Alligevel vil jeg gerne understrege et par af de betragtninger, det ærede medlem fremførte.

Jeg vil gerne erklære mig enig med det ærede medlem, når han siger, at elværkerne investeringer må have en høj prioritet, og jeg vil også gerne understrege, at den låneforening, hvorom der er stillet forslag, jo må indebære både på det indenlandske og det udenlandske lånemarked, at elværkerne står stærkere over for kreditorerne, end når de går alene ud på lånemarkedet. På ét punkt var jeg måske ikke ganske enig med det ærede medlem. Det ærede medlem fremdrog en betydelig forskel imellem virkningen af lån optaget af elværkerne og lån optaget af kommunerne. Jeg kan meget vel se, at et lån optaget af kommunerne til investeringer i mange tilfælde kan betyde en forøgelse af efterspørgselspresset, men jeg vil dog understrege, at helt så klar en distinktion, som det ærede medlem drog, tror jeg ikke er berettiget. Kommunerne kan meget vel optage lån til produktive formål af principielt samme karakter som elværkerne. Jeg forstod imidlertid, at partiet venstre vil gemme sin stillingtagen til forslagens videre behandling.

Jeg vil derefter gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Stæhr Johansen, som jeg forstod befandt sig i praktisk taget samme situation. Det ærede medlem stillede det spørgsmål: er foreningen nødvendig? Dertil vil jeg gerne sige, at det mener elværkerne forening den er. Det er derfor, man er gået til indenrigsministeriet med ønsket om at få låneforeningen konfirmeret gennem en speciel lovgivning, og jeg gentager, hvad jeg sagde før: efter mit skøn er